

Jeg vil gerne her henimod afslutningen sige, at i det Folketing, vi har nu, vil Dansk Folkeparti selvfølgelig tage stilling til de lovforslag, der fremsættes. De lovforslag, som handler om at forbedre vilkårene for syge, svage og ældre medborgere og handicappede personer, som vi ikke føler får de tilstrækkelige midler, vil vi støtte, og nu, hvor vi har fået sæde i Folketingets Finansudvalg, får vi mulighed for også her aktivt at støtte bevillinger. Men lige så klart skal det være, at Dansk Folkeparti selv vil stille en række forslag for at vise, at der også er en aktiv, borgerlig opposition, som anviser alternativer til det, regeringen lægger frem.

Vi er, som jeg sagde til indledning, bange for, at der ikke bare bliver et samarbejde på midtbanen i dansk politik, men at der bliver et sammenrend, og derfor føler vi naturligvis et særligt ansvar for at vise, at til de løsninger, regeringen måtte forhandle sig frem til i sammenrendet på midten, vil der stadig være nogle gedigne borgerlige, alternative muligheder at hænge sin hat på. Derfor vil vi prøve at være den opposition, som vi frygter ellers ikke vil være synlig, men vi kan jo blive klogere, og det håber jeg naturligvis vi vil blive på det punkt.

Peter Duetoft (CD):

Først vil jeg gerne ønske de nye ministre til lykke med udnævnelsen og også velkommen til de nye ordførere i debatten her. Der er et nyt hold på en række poster, som skal være med til at præge livet her på Borgen de næste 3-3½ år, eller hvor længe det nu varer. Det, vi i hvert fald ser frem til, er, at vi nu får en længere arbejdsperiode her i Folketinget.

Hvis man kigger på faconen af debatten indtil nu, har man næsten kunnet overse, at der har været afholdt valg, for jeg synes nok, faconen er meget valgkampspræget. Til gengæld er det glædeligt, at hvis man ser bort fra faconen og hører efter noget af det, der bliver sagt, er tonen mere forsonlig, og så må vi jo håbe, at det kun er abstinenserne, der er ved at klinge ud i forbindelse med tonefaldet, og at det er de forsonlige toner, som bliver ved med at holde i et godt stykke tid.

I valgkampen pegede CD på en borgerlig regering, men det ville vælgerne altså ikke pege på. Men selv om vi ikke fik den borgerlige regering, som det tegnede til, vi skulle have, vil jeg godt sige, at som Folketinget har udviklet sig i de sidste dage med alle de kedelige episoder, der måtte være, er det i virkeligheden ble-

vet et CD-ideelt Folketing. En kendsgerning er det i hvert fald, at regeringen ikke længere har et særlig sikkert flertal med venstrefløjen, og omvendt har Venstre og De Konservative heller ikke et flertal med højrefløjen, og så er der kun ét svar: Man må sætte sig sammen og snakke om tingene og se at lave det sammenrend på midten, som Dansk Folkeparti ikke kan lide.

Det er en ideel situation, at blokkene ikke kan få lov til at agere, men er nødt til at samarbejde. Det ser vi frem til, og vi mener faktisk også, at der i regeringsgrundlaget og ikke mindst i statsministerens tale forleden dag helt klart er udsendt samarbejdsmeddelelser. Jeg mindes ikke en statsminister, der i den grad har understreget ordet samarbejde og nævnt det så mange gange, som den nuværende statsminister faktisk gjorde i sin tale forleden, og det skal han bestemt ikke have utak for.

Jeg vil også godt på CD's vegne sige tak til regeringen, fordi den benyttede en anden lejlighed til at udsende et samarbejdssignal. Jeg må sige, at de forhandlinger, vi havde om valgforbund og udvalgsposter, var meget givtige for CD, men bestemt også konstruktive i tonen. Vi er jo ikke dårligere matematikere end alle andre, så vi kan godt sætte os ned og regne ud, at CD's 8 mandater ikke nødvendigvis gav et ekstra mandat til valgforbundet i udvalgene. Derfor kan vi ikke opfatte regeringens lyst til at indgå det valgforbund som andet end et signal om, at man også ønsker et samarbejde med partier uden for det parlamentariske grundlag, og jeg skal benytte lejligheden her, og har også gjort det offentligt, til at sige: Det signal er opfattet, og jeg håber, vi får et fornuftigt samarbejde fremover.

Men selv om regeringen er så samarbejdsvillig, som vi opfatter det, er der en forudsætning for, at det kan lade sig gøre at samarbejde, og det er, at man også er det på den anden side. Derfor vil jeg godt hilse med glæde, at både Venstre og De Konservatives ordførere har sagt i dag, at man – naturligvis med nogle krav, nogle synspunkter og nogle grundholdninger, der skal imødekommes – er villige til at gå ind i det samarbejde. Jeg tror også, det er godt for det borgerlige Danmark. Der ville ikke være noget så trist som at have en socialdemokratisk ledet regering, der faktisk ønskede samarbejde, men ikke kunne få det, fordi det borgerlige Danmark sagde: Vi vil ikke røre ved tingene! På trods af tonefaldet indimellem har jeg opfattet signalerne i dag som et klart ønske om, at man